

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyně Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobce: **C. V. H.**, narozen , státní příslušník , t. č. bytem , zastoupený JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem Rumunská 22/28, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra (odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2014, č. j. OAM-298/LE-BE03-HA08-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovenému zástupci JUDr. Maroši Matiaškovi, LL.M., advokátovi se sídlem Rumunská 22/28, 120 00 Praha 2, se přiznává odměna ve výši 6800 Kč, která mu bude vyplacena ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Krajského soudu v Praze.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 17. 1. 2014, č. j. OAM-298/LE-BE03-K07-2013, rozhodl žalovaný podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), o neudělení mezinárodní ochrany žalobci. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné podřadit pod důvody pro udělení azylu taxativně vyjmenované v § 12 zákona o azylu, ani

nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, v níž, resp. v jejím doplnění, uvádí, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Žalobce ze země odešel z důvodu špatné ekonomické situace a v případě návratu se obává propadu do chudoby, neboť by nebyl schopen splácet své dluhy. V této situaci se žalobce obává reakce věřitelů a možnosti být pro své dluhy uvězněn. Žalobce dále namítá, že žalovaný nedostatečně posoudil podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, neboť se v tomto kontextu nezabýval jeho obavami z uvěznění za dluhy a z jednání věřitelů. Žalobce též uvádí, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce na území ČR. Žalobce v pohovoru uvedl, že na území ČR už dva roky žije ve společné domácnosti s přítelkyní a že v ČR žije rovněž jeho mladší sestra. V tomto směru odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71. Z těchto důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení zákona o azylu či správního řádu, a odkazuje na obsah správního spisu a na vydané rozhodnutí správního orgánu. Žalovaný setrvává na svém správním rozhodnutí, které je dle jeho názoru plně v souladu se zákonem, je řádně odůvodněno a podloženo dostatečnými informacemi o zemi původu žalobce. Žalovaný se zabýval všemi okolnostmi případu žalobce a dospěl k závěru, že v jeho případě nejsou dány žádné důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

K námitkám uvedeným v žalobě žalovaný konstatuje, že žalobce ve vlasti nikdy neměl žádné potíže se státními orgány své země, nezmínil ani jakoukoli diskriminaci své osoby ve vlasti z důvodů azylově relevantních a svou vlast opustil výhradně ve snaze vydělat v ČR peníze a postupně zaplatit dluh ve , kde dluží soukromým osobám a bance peníze, které si vypůjčil na cestu do ČR. V průběhu řízení žalobce ani jednou nezmínil, že by byl svými věřiteli kontaktován, ani mu nebylo z jejich strany vyhrožováno a nebyla mu tedy v souvislosti s jeho dluhem způsobena žádná újma. Žalovaný v této souvislosti upozorňuje na skutečnost, že povinnost platit dluhy a jejich oprávněné vymáhání věřiteli je běžnou občanskoprávní praxí, a to nejen v žalobcově zemi původu, v ČR, ale i celosvětově. Žalovaný rovněž zdůrazňuje, že žalobce sám snahu o získání možnosti v ČR zůstat a vydělávat peníze označil i přímo za důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

K námitce žalobce, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle zákona o azylu, jelikož by mu vycestováním do vlasti vznikla vážná újma souvislosti s tvrzeným rodinným a soukromým životem na území ČR, neboť zde má přítelkyni a sestru, žalovaný uvádí, že v průběhu řízení žalobce sám uvedl, že má ve manželku a dceru, se kterými si pravidelně telefonuje a důvodem pro žádost o udělení mezinárodní ochrany bylo mimo jiné také to, že se chce postarat o svou rodinu. Žalovaný rovněž odkazuje na protokol o vyjádření účastníka správního řízení prováděném v rámci řízení o správním vyhoštění, v němž žalobce uvedl, že na území ČR se nenachází žádná osoba, kvůli které by ukončení jeho pobytu bylo nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života. Vůči sestře prý takový zásah necítí a jak sám uvedl, svou rodinu má ve a nemá prý žádnou překážku, která by mu

bránila ve vycestování. V souvislosti s v žalobě zmiňovanou přítelkyní uvedl pouze, že je státní příslušník a jmenuje se T. Celé jméno žalobce nevěděl. V této souvislosti žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2011, č.j. 2 Azs 8/2011.

Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, §14a a § 14b zákona o azylu, proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 5. 12. 2013 žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že je státním občanem , národnosti , je ateistou. Od roku 1998 do roku 2009 byl členem . Proti jeho osobě bylo v období od ledna 2012 do ledna 2013 vedeno trestní stíhání kvůli nelegální výrobě marihuany, za kterou byl odsouzen k dvouletému nepodmíněnému trestu odnětí svobody. V lednu 2013 byl díky amnestii osvobozen. Má základní vzdělání, ve nepracoval. V ČR brigádně pracoval jako dělník v továrně. Je ženatý, manželka a dcera žijí ve , v ČR pobývá žalobcova sestra. Žalobce uvedl, že z odcestoval v říjnu roku 2008, a to za účelem podnikání v ČR. Cestoval letecky z do , odtud pokračoval letecky do Prahy. Cestoval s platným cestovním pasem a vízem. Za svého pobytu v ČR navštívil, doma pobýval od ledna do března roku 2010. Jako důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl přivyknutí zdejšími poměrům a snahu začlenit se do české společnosti. Ve má velký dluh, který hodlá splácet prací v ČR. Vydělanými penězi chce taktéž podporovat svou rodinu, jejíž majetek byl zničen záplavami. Svůj zdravotní stav označil za dobrý. V případě návratu do vlasti se obává nemožnosti splácet svůj závazek a skutečnosti, že ekonomická situace jeho rodiny by byla špatná. Za doby svého pobytu v ČR se zastupitelským úřadem v ČR kontakt nenavázal.

V průběhu pohovoru žalobce uvedl, že ke své osobě použil v dřívější době jinou totožnost, a to L. T. K. Datum narození si nepamatuje, státní příslušnost . Sdělil, že k této totožností využíval cestovní doklad, povolení k pobytu, řidičský průkaz a průkaz zdravotní pojišťovny. Ke změně totožnosti jej vedla skutečnost, že v době, kdy ji využíval, neměl platný svůj cestovní doklad. Doplnil, že jeho kamarád mu doklady na novou totožnost bezúplatně zapůjčil na omezenou dobu. Ke svému životu ve vlasti uvedl, že asi v roce 1992, po ukončení 8. třídy základní školy, začal pracovat jako dělník. Této činnosti se věnoval tři nebo čtyři roky. V roce 1996 nastoupil vojenskou službu, kterou vykonával do roku 2007. V roce 2003 uzavřel manželství a v roce 2008 odcestoval do ČR. V roce 2010 navštívil , a po opětovném návratu do ČR již české území neopustil. Ke svému dluhu v zemi původu vysvětlil, že peníze si vypůjčil od svých známých a zastavil dům bance. Zadlužil se cíleně, neboť finanční prostředky využil k cestě do ČR. Plánoval v ČR pracovat a vydělanými prostředky v ČR hradit splátky dluhu. Doplnil, že v současné chvíli má splacenu asi polovinu svého závazku. V současné době dluh nesplácí, neboť se nachází v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Sdělil, že jediný jeho současný problém je v tom, že v důsledku nesplácení dluhu mu narůstají úroky. Žalobce uvedl, že původně do ČR cestoval s cílem vydělat si peníze a vrátit se do . Nyní by rád v ČR zůstal, jelikož přivykl zdejšímu životu. Potvrdil, že opakovaně přicestoval do ČR legálně, tedy s platným cestovním dokladem a vízem za účelem podnikání. Po svém prvním příjezdu v roce 2008 byl zaměstnán jako dělník, tehdy bydlel u své sestry na . Vízum za účelem podnikání měl platné do května 2012, následně mu byl udělen výjezdní příkaz do července roku 2013. V době, kdy pobýval ve vězení, neměl povolení k pobytu a stejná situace byla i po jeho propuštění z vězení. Odůvodnil, že o prodloužení povolení svého pobytu nemohl požádat, jelikož byl ve vězení. Ve vlasti neměl nikdy potíže, které by jakkoli

souvisely s jeho rasou, národností, pohlavím či náboženským přesvědčením, což výslovně uvedl.

Krajský soud v Praze přezkoumal v žalobou vymezeném rozsahu napadené rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Učinil tak, aniž by nařizoval ústní jednání, neboť s tím oba účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. souhlasili.

Žalobce veškeré své námitky směřuje do neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Ve vztahu k tomu nejprve namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav. S tím soud nesouhlasí, neboť má za to, že žalovaný ve vztahu k žalobcem uváděným důvodům skutkový stav zjistil dostatečně. Nutno zdůraznit, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany je žalovaný povinen zjistit skutečný stav věci v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu řízení uvedl. Nutno dodat, že žalobce během správního řízení vůbec nehovořil o tom, že by mu v zemi původu hrozilo uvěznění pro dluhy. Za tohoto stavu nebylo důvodu, aby žalovaný zjišťoval, jaké panují podmínky ve vietnamských věznicích. Soud proto uzavírá, že žalovaný zjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, neboť shromáždil dostatek informací o zemi původu žalobce (konkrétně Informaci MZV ze dne 6. 8. 2013, čj. 110045/2013-LPTP; Informace MZV ze dne 5. 12. 2012, čj. 123004/2012-LPTP; , Údaje o zemi – Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) z října 2012; , Informace Human Rights Watch z ledna 2013). Žalobci byla dne 2. 1. 2014 dána možnost se s těmito informacemi seznámit, té nevyužil a jejich doplnění nežádal.

Ze zjištěného skutkového stavu pak nevyplynulo, že by žalobci hrozila vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný se podrobně zabýval ekonomickou situací ve (str. 5 - 6 napadeného rozhodnutí) a dospěl k závěru, že byť je složitá, nelze v případě žalobce dospět k závěru, že by mu po návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy. S tímto závěrem soud souhlasí, přičemž dodává, že nelze odhlédnout od toho, že žalobce pro případ návratu do vlasti uvedl jako obavu pouze to, že ve nebude mít tak dobrý život jako v ČR.

K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu chybějící úvahy o soukromém a rodinném životu žalobce v ČR soud uvádí, že je pravdou, že se žalovaný touto otázkou výslovně nezabýval. To však nelze považovat za vadu, jestliže z výpovědí žalobce učiněných v průběhu správního řízení vyplýne, že žalobce nejbližší rodinu (manželku a dceru) má v zemi původu a na území ČR má toliko vzdálenější příbuzné (sestru), přičemž o nikom dalším se v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani při pohovoru nezmínil. O údajné přítelkyni, jejíž jméno ani datum narození nebyl schopen uvést, se zmínil pouze v řízení o udělení správního vyhoštění, přičemž z rozhodnutí Policie ČR v této věci plyne, že z hlediska rodinného života žalobce v ČR k tomuto vztahu bylo třeba přihlížet.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému

správnímú orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Žalobci byl usnesením ze dne 18. 2. 20012, č. j. 45 Az 6/2014 – 13, ustanoven zástupcem z řad advokátů JUDr. Maroš Matiaško, LL.M., advokát se sídlem Rumunská 22/28, 120 00 Praha 2. Odměna ustanoveného zástupce byla stanovena na 6800 Kč, a to za dva úkony právní služby po 3100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu (doplnění žaloby) – § 7, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k čemuž byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Uvedená částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. srpna 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 11. srpna 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost:
Božena Kouřimová